

Crònica del desfici

miquel bezares

Tria de poemes
Palma de Mallorca, 2000
© miquel bezares i Ed. Columna

potser una nit puguem descobrir-ho tot
si pujam tu i jo ja gats a l'ascensor
gats d'interrogants i de secrets gats de defici
i amb la pell encesa com el botó del quart
pis de l'hotel i entre planta i planta
aturam l'ascensor i ens obrim els ulls la roba la pell
i jo et dic no em deixis sol amb el meu desig
i després correm tots dos pel corredor i tu
arribes abans a l'habitació i jo peg cops
al quatre-cents trenta-dos amb el puny tancat i crid
(s'obriran les portes de la quatre-cents trenta-tres
de la quatre-cents trenta-quatre i d'alguna cambra més)
espera'm vestida perquè abans de fugir per la finestra
i davallar furtiu l'escala d'incendis i deixar-te a-
jaguda i sola sense el meu despertar puguem
sí en una sola nit descobrir-ho tot

la tens tan plena la boca i el mar perboca
tan plens els eriçons i ombres que omplen
l'ample plom de la meva por apegalosa
que els meus ulls ja no et canten de tan plens
i el meu fal·lus voluptuós ja no plora
(amor al supermercat i que on deia bufada
digui besada on deia iogurt el gust on jo tu i jo)
potser fins i tot millorarem mai sadolls
els percentatges de gaudi i ens demanarem
per què besos tendres i no mil-i-un besos
si feim la mort (i l'amor) dins una llauna
com de seixanta-nou quilos dos peixos plens de sal
i assedegats de pauses farem un jaç de pa
i et mossegaré fart de conjuncions copulatives jo
les tomàtiques i se'm farà la boca aigua a mi
i si no volem morir de sobredosis de suor (i d'amor)
haurem de vendre les besades i l'hora
i agenollar-nos tots (dos) i plegats fer de l'angoixa
l'únic preu i a la boca tancada l'única resposta
i així doncs obre de bell nou estimada la boca i besa'm
que els tens tan plens els ulls i el mar tan quiet

A la veïna cambra: sus!
hi ha un esclat de moviment,
i un feixuc remenament.
-La colcaràs un pic i pus!

-Guaita pel pany amb molt esment,
potser veuràs robes sens ús,
o voleiar dos cossos nus.
-Ep! No et perdessis el turment!

El somier passa per ull
i ella crida, i ell fa: -uf!
per a aquest llit és massa trull.

Ton sexe ofegues d'un fort buf,
i no t'adones, i el pany put:
la clau a l'ull, l'ull de vellut.

el temps s'esbranca en una corrua d'ulls en els ulls
i el meu crit esmussat apaivaga
el teu crit perquè ja no vols saber res de mi
ni de la meva vida ni de la meva mort ni de la meva
agonia ni del meu cantar-te dolça fembra

-és morta? demana oculta l'ombra -no
dorm fa ell i calla en la seva negació
i en la lenta batalla dels miralls deserts
és el seu esguard clos el desig allí
fa una setmana que la visita
i ella encara no s'ha vestit
el seu cos inert l'espera a tota hora
i ja put i ell encara amb mà tremolosa
amb la mà de l'àngel i de l'escorpí
li obre les parpelles i s'hi aboca
perquè els seus ulls sa mirada buida
li han dit sempre moltes coses i sense alè
li recorre el cos nu i l'arruixa i plou
i repeteix les seques i rabiüdes paraules
que s'afuen al jaç quiet cada horabaixa
-mai no és tendra la teva besada

allí nua i nouvinguda a la vigília clara
dels cingles abissals m'esperaves i jo
em veia despertar sota el teu càlid desfer-te
en pluges i en rares fesomies d'animals

l'entreson despulla les hores ja fosques
i el fantasma de la vigília s'ajeu en el teu pudor
jo vénc a dormir la quietud del son
en el teu mar callat en la teva ànsia
allí on la son refreda els ulls
on els cossos suren desficiosos pel sol
allí el somni és on la nuesa els cossos
mou en el malson cap a l'escàndol de la mort

La paperera, els fulls rebregats,
els mocadors de paper, l'oscada
rajola, la fusta obscura i corcada,
els llargs cabells trepitjats,
el sostre obert i la paret gastada,
el llit antic i els vels tancats,
l'ample coixí i la cotonada,
els calaixos oberts i escampats,
la tauleta violenta i esventrada,
les bombetes apagades i el trist
buit a la cambra. On ets, dona?

Els vaig veure, al final de la por,
brandant el glavi i els ulls de foc
al llindar de l'hort, i els vaig demanar
un grapat de terra només, un espill,

un instant al passat per retrobar-te.
Però van ignorar-me, i vaig fugir
d'allí consirós i esquerp, pregant:
-per què no pot esser tot com ahir?

Llavors els vaig escopir, i les flames
vaig agafar amb la mà, i els vaig despullar
i, sentint els seus plors, al paradís

vaig entrar corrents. L'arbre de la vida
amb la meva carícia s'encengué,
i els Querubins no podien ja mirar-me.

¿Eres tu carn de la meva carn, dona,
i os dels meus ossos? La meva memòria,
traïda potser pel desig, refà
el teu cos des de la meva pell àrida.

¿Fores tu la qui em donà per menjar
l'agra polpa de la set i de l'anhel?
Torn adesiara al jardí erm
a cercar-te i a plorar-te, cansat.

¿Per què la vergonya d'acompanyar-me
a l'infern, d'estimar-me a la terra?
Els arbres nus ja no cremen ni volen

les aus de pedra sobre fulles mortes.
¿Ets tu carn de la meva carn, i os
dels meus ossos buits i llivanyosos?